

Arrest

nr. 59 382 van 6 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 24 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. JANSSENS, en van attaché L. GEERHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen in 2008 het Rijk binnen en diende op 18 februari 2011 een asielaanvraag in. Op 8 maart 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Indische nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent geboren op 20 november 1983 in het dorp Shivdaspur in het district Jalandhar van de deelstaat Punjab. U bent analfabeet en hartproblemen verhinderden u te werken. In juni 2008 contacteerde u de politie om hen in te lichten over de illegale activiteiten van uw bureu. Nadat u getuigde in de rechtbank tegen uw bureu werd u meermaals aangevallen en werd er een klacht tegen u neergelegd. Daarop besloot u uw land te ontvluchten. In augustus 2008 verliet u uw dorp om op 20 of 23 oktober 2008 in België aan te komen. In België diende u op 28 oktober 2009 een regularisatieaanvraag in die op 27 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgewezen. Een nieuwe regularisatieaanvraag diende u op 21 september 2010 in. Uw tweede regularisatieaanvraag werd op 17 januari 2011 door Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk bevonden. Nadat u werd opgepakt met het oog op een repatriëring verklaarde u zich op 18 februari 2011 vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een bundel medische documenten, een First information report (FIR), een arrestatiebevel en een kopie van twee pagina's van uw paspoort neer.

B. Motivering

Allereerst dient opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw verblijf in India ten tijde van de gebeurtenissen die u volgens uw beweringen India deden ontvluchten en u verhinderen naar India terug te keren. Waar u verklaart tijdens het gehoor met het Commissariaat-generaal dat u India voor het eerst in augustus 2008 verliet om op 20 of 23 oktober 2008 in België aan te komen, klinkt het in uw regularisatieaanvraag dat u sinds 2006 op Belgisch grondgebied vertoeft. Niet alleen uw eigen bewering in uw regularisatieaanvraag spreekt uw huidige aanspraken tegen, ook legt u vijf verklaringen neer van Belgen die stellen u persoonlijk te kennen van voor uw verklaarde aankomst in België in oktober 2008. U legt deze verklaringen eenvoudigweg naast u neer, door ze af te doen als de verdienste van een vriend van u (CGVS p.2,4,5). Dat vijf verschillende burgers, waaronder een arts en een leerkracht, getuigen dat ze u persoonlijk in België kenden in de periode dat u in India zou hebben gewoond valt niet zomaar aan de kant te schuiven en schaaft ernstig het geloof in uw verklaringen omtrent uw verblijf in India. Daar u er allerminst in slaagt duidelijkheid te scheppen omtrent uw verblijf in India op het moment dat uw vrees op vervolging aldaar vorm kreeg maar daarentegen geheel tegenstrijdige verklaringen laat optekenen ondermijnt aanzienlijk de geloofwaardigheid van de ingeroepen asielmotieven.

Zelfs indien er geloof kan worden aan uw verblijf in India ten tijde van het aangehaalde asielrelaas, quod non, moet erop gewezen dat u zich, volgens uw verklaringen, meer dan twee jaar op het Belgische grondgebied bevond alvorens een asielaanvraag in te dienen (CGVS p.4). Dat u zich allerminst gehaast voelde om de bescherming van de Belgische staat in te roepen strookt allerminst op de gegronde vrees op vervolging die u inroept. Aan uw verklaring dat u niet op de hoogte was van de asielprocedure kan geen geloof worden gehecht (CGVS p.4). Van een asielzoeker kan immers verwacht dat hij zich degelijk informeert over de mogelijkheden om zijn verblijf te legaliseren. Bovendien slaagde u er in met behulp van een advocaat twee regularisatieaanvragen in te dienen, hetgeen een goede kennis van de bestaande procedures voor het bekomen van een legaal verblijf in België veronderstelt. Dat u er niet van op de hoogte zou zijn geweest dat u omwille van de vervolging die u vreest asiel kan aanvragen kan niet aanvaard worden. Uw asielaanvraag lijkt dan ook eerder door een dreigende repatriëring dan door een nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève of de definitie van de subsidiaire bescherming ingegeven. De lange wachttijd die u inbouwde alvorens uw problemen in India ter sprake te brengen doet ernstig afbreuk aan de verklaarde vrees.

Daarnaast moet ook aangestipt dat u evenmin op basis van uw verklaringen aangaande uw vluchtverhaal zelf uw asielmotieven geloofwaardig weet voor te stellen. Zo kan u de cruciale rol die u bij de veroordeling van uw burens zou gespeeld hebben en die u uiteindelijk zou dwingen India te verlaten niet aannemelijk maken. Het blijft immers onduidelijk waarom het zo noodzakelijk is dat u als getuige komt opdraven, terwijl de politie uw burens tijdens een huiszoeking op heterdaad betrapt. Daar het feit dat u getuigde de vervolging van uw burens in gang zette tast uw onvermogen om de noodzaak van uw inbreng te verduidelijken de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan (CGVS p.2,5). Ook valt op dat u de precieze inhoud van de klacht die tegen u werd ingediend niet kent. Nochtans mag verondersteld dat u de inhoud van het document dat uw directe vluchtaanleiding vormt correct kunt weergeven. U roept in dat uw analfabetisme in als verklaring. Het is echter opvallend dat waar u zich tegenover het Commissariaat-generaal een analfabeet meent u bij de Politiezone West-Limburg verklaarde dat u in het Punjabi, waarin de FIR is opgesteld, kan schrijven. Tenslotte maakt u het niet aannemelijk dat u niet op een eerlijke behandeling en de effectieve bescherming van de Indische overheid kunt rekenen. Integendeel uit uw asielrelaas blijkt dat dankzij uw hulp uw burens omwille van uw criminele activiteiten een effectieve celstraf moesten uitzitten (CGVS p.3,5,6). Dat de politie niet tegen uw burens kan of wil optreden kan dus allerminst volgehouden worden (CGVS p.5). Uw vrees ten opzichte van de Indische overheid blijkt evenmin uit uw verklaring dat u uit India vertrok met uw eigen paspoort (CGVS p.3).

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielmotieven in een bedrieglijk daglicht. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u bijgevolg toegekend worden.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie niet om te buigen. Wat betreft de documenten die u aanbrengt ter staving van de gevreesde vervolging, namelijk het FIR en het arrestatiebevel, dient opgemerkt dat u enkel kopieën kan voorleggen. Van het FIR legt u bovendien slechts drie van de vier pagina's neer. Voorts vertoont geen van beide documenten enige stempel. Van het arrestatiebevel werd de hoofding van het document niet ingevuld en wordt er verwezen naar de uitgiftedatum van het FIR met de datum 5/7/07, terwijl op het FIR 5/7/08 geschreven staat. Zowel inhoudelijke elementen als uw frauduleuze verklaringen verhinderen enige waarde te hechten aan het FIR en het arrestatiebevel. De neergelegde kopie van uw paspoort zou, door het ontbreken van alle pagina's op twee na en de povere kwaliteit van de kopie, hoogstens als indicatie voor uw identiteit kunnen gelden. De kopie kan echter allerminst uw laatste aanspraken omtrent uw verblijf in

India onderschrijven. De overige documenten handelen slechts over uw medische aandoeningen en uw poging om steun te ontvangen van het OCMW, zonder zich over uw asielmotieven uit te laten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker roept *"Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling"* in een *"Eerste middel"* de *"schending van het zorgvuldigheidsbeginsel"* in.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.3. Verzoeker onderwerpt verder de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek en voert wat de weigering van de status van vluchteling betreft bijgevolg ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.4. Verzoeker verklaarde in India een cruciale rol te hebben gespeeld in een strafrechtelijke procedure tegen criminelen waar hij de autoriteiten een belangrijke tip en getuigenis zou hebben bezorgd die noodzakelijk en doorslaggevend waren voor het onderzoek en de veroordeling, waarna de criminelen een valse klacht indienden tegen hem bij de autoriteiten wat verzoeker ertoe deed besluiten India te ontvluchten.

3.5. Verzoeker verklaarde reeds sinds oktober 2008 in België te verblijven maar diende pas in februari 2011 een asielaanvraag in nadat hij opgepakt was en dreigde gerepatriëerd te worden. Uit het administratief dossier kan echter blijken dat verzoeker bij zijn regularisatieaanvraag stelt dat hij sedert 2006 in België verblijft. Daargelaten of verzoeker in 2008 of 2006 in België aankwam, kan van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig land internationale bescherming tracht te bekomen. Verzoeker beweert niet eerder asiel te hebben aangevraagd omdat hij *"geen kennis van de asielprocedure"* had, wat bezwaarlijk kan overtuigen nu hij anderzijds verklaarde advies te hebben gekregen van vrienden en zijn advocaat en *"Ze raadde mij aan regularisatie op medische gronden aan te vragen"* (gehoorverslag CGVS, p.4), en hij vooraleer een asielaanvraag in te dienen al meermaals een regularisatieaanvraag indiende. Aldus biedt verzoeker geen aannemelijke verklaring voor zijn laattijdige asielaanvraag en kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker zelf inziet dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming om redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen

originele identiteitsstukken met foto neer ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit. De Raad hecht hoe dan ook geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker verklaarde dat hij *“een paspoort”* had, doch *“de smokkelaar heeft me naar hier gebracht, dan heeft hij de smokkelaar het meegenomen. (...) Hij heeft mijn pp afgescheurd. Twee of 3 maanden nadat ik hier kwam heb ik smokkelaar gebeld [hij zei dat] hij pp verscheurd heeft en daarna heeft hij zijn telefoonnummer veranderd”* (gehoorverslag CGVS, p.3). Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker tot dusver *“enkel een kopie neer[legde] van twee andere pagina's uit zijn paspoort”* en bovendien had verzoeker tijdens het CGVS-verhoor verklaard *“dat de smokkelaar zijn paspoort verscheurd heeft”* (gehoor CGVS p. 3). Verzoeker verklaart niet hoe hij kopieën kan nemen van een intussen gescheurd paspoort. De Raad ziet voorts niet in waarom verzoeker een beroep zou doen op een smokkelaar, aan wie hij zijn eigen paspoort gaf en *“300 000 roepies”* betaalde (verslag DVZ), terwijl hij met een visum is vertrokken, legaal reisde en dus geen smokkelaar behoefde. Verzoekers handelwijze komt bedrieglijk voor.

3.6.1. Verzoeker stelt een bewijs voor te leggen *“dat hij op 23 augustus 2008 India heeft verlaten met vlucht van Air Astana KC908 van 22.50 uur, van Delhi (India) naar Almaty (Kasachstan) met geplande terugvlucht op 22 september 2008 met vlucht van Air Astana KC907 van 18.00 uur, van Almaty (Kasachstan) naar Delhi (india) (stukken 3 - 4). Verzoeker legt tevens het visa voor van de Russische Federatie nr. 20 5608198 dd. 22 augustus 2008 en geldig van 22 augustus 2008 tot 12 november 2008 (stuk 5).”* Verzoeker legt echter een faxkopie van een afdruk van een online boeking van vluchten neer, waaruit slechts een gedeeltelijke reisroute blijkt en die onvoldoende nuttige gegevens bevat. Verzoeker beperkt zich aldus tot enkele bladzijden uit zijn paspoort en een gedeeltelijk vliegtuigticket.

3.6.2. Verder kan opnieuw verwezen worden naar verzoekers verklaringen bij zijn regularisatieaanvraag waarbij hij beweert sedert 2006 in België te hebben verbleven. Verzoeker staat zijn beweerde verblijf in België aan de hand van getuigenissen van Belgen uit zijn omgeving die hem kenden, met name een geneesheer wiens praktijk verzoeker bezocht sinds begin 2006, een zelfstandige bij wie verzoeker zich sinds 2006 regelmatig aanbood als werkzoekende, een bierhandelaar bij wie verzoeker sinds 2007 klant is en een leerkracht bij wie verzoeker les volgt sinds september 2008. De Raad kan er slechts van uitgaan dat verzoeker sedert 2006 in België was. Zijn eventuele terugkeer naar India wordt niet aangetoond ook al was verzoeker in het bezit van een paspoort of reisbescheiden waaruit dit kan blijken. Hij beperkt zich tot een onvolledig vliegticket en een visum voor Moskou waaruit hoogstens een begin van reis kan blijken maar geen langdurige terugkeer naar India. Verzoekers aantijging dat de getuigenissen vals zijn en dat *“De jongen waarbij ik woonde zei dat hij die mensen kende, dat hij daarvoor ging zorgen”*, zijn ernstig en zwaarwichtig. Verzoekers blote beweringen dat al deze mensen op zijn vraag frauduleus gehandeld zouden hebben in het kader van zijn regularisatieaanvraag, worden niet nader aangetoond. Voorgaande vaststellingen wijzen er dan ook op dat verzoeker reeds geruime tijd langer in België verblijft. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt tot augustus 2008 in India verbleven te hebben kan er bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen in juni 2008 met criminelen nadat hij zijn burens aangegeven had bij de politie.

3.6.3. Verzoeker legde allerhande documenten neer ter adstructie van zijn asielaanvraag en meent dat hieruit blijkt *“Dat de vrees die verzoeker heeft voor een terugkeer naar India wel degelijk gegrond is”*. Verzoeker legt echter geen enkel origineel stuk neer maar slechts fotokopieën waaraan de Raad, zoals reeds hoger werd opgemerkt, principieel geen geloof hecht. Wat de stukken betreft die verzoeker neerlegde naar aanleiding van zijn verhoor op 4 maart 2011 stelt de Raad vast dat de formele en inhoudelijke gebreken waar de commissaris-generaal op wijst door verzoeker niet worden betwist noch weerlegd, en dan ook onverminderd overeind blijven. Verzoeker kende overigens de inhoud van de klacht niet. De stukken die verzoeker in het kader van onderhavig beroep neerlegde doen evenmin afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. De getuigenissen die verzoeker neerlegde van mensen uit zijn omgeving kunnen zijn asielrelaas niet objectief ondersteunen. Ook de gerechtelijke documenten die verzoeker tenslotte in onderhavige procedure neerlegt, met name 3 FIR's en een verklaring van de rechtbank kunnen zijn asielrelaas bezwaarlijk staven, nu verzoeker nooit gewag maakte van de hierin vermelde personen en deze verschillen van de door hem aangegeven belagers. Neergelegde stukken dienen hoe dan ook altijd te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat in casu geenszins het geval is. Voorts is een affidavit geen authentieke akte maar een bevestiging van de daarin vermelde eenzijdige verklaring op de daarin bepaalde dag. Het bewijst geenszins dat eenzijdige verklaring zelf waarachtig is.

3.6.4. Ten slotte wordt evenmin toegelicht welk verband verzoekers voorgehouden problemen hebben met de in het vluchtelingenverdrag vermelde redenen van vervolging, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker toont derhalve niet aan dat zijn voorgehouden vervolging –in zoverre geloofwaardig, quod non- meer is dan

louter gemeenrechtelijk van aard. Ten overvloede wijst ook de vaststelling dat verzoeker reeds in 2002 een paspoort aanvraag met de bedoeling naar het buitenland te kunnen reizen om er te gaan werken, er verder op dat verzoeker zijn land van herkomst reeds eerder ontvluchtte en emigreerde om sociaal-economische redenen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk nood te hebben aan internationale bescherming, zijn handelswijze komt klaarblijkelijk frauduleus voor, en wijst op misbruik van procedure.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker roept *“Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* als *“Eerste middel”* een *“schending van de motiveringsplicht”* in, hij verwijt de commissaris-generaal hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren *“zonder enige motivering”*.

4.2. De Raad wijst verzoeker er op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat waar in de bestreden beslissing geconcludeerd wordt dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming deze beslissing klaarblijkelijk gemotiveerd is door de talrijke voorafgaande bevindingen in het onderdeel *“motivering”* die ook de weigeringsbeslissing inzake de vluchtelingenstatus schragen. Verzoeker komt bovendien niet verder dan loutere verwijten naar de commissaris-generaal toe en laat na zelf specifieke elementen aan te voeren waaruit zou kunnen blijken dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Aldus dient te Raad vast te stellen dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen steunt als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK